

Jordi Artiga
secretari del Col·legi
artiga@ebcn.cat
@JordiArtiga

LA POLÈMICA DELS INFLABLES

Arran del desafortunat accident de Caldes de Malavella amb un inflable, hauríem de reflexionar sobre el que fem i no fem en aquest país. Ara sembla que no havia passat mai una cosa així i que ningú no s'esperava que podia passar. Però no és així. Ja fa anys que els inflables han sortit volant a tot arreu, emportant-se nens a distància, normalment per falta de subjecció i cops de vent. Darrerament hem escoltat explicacions poc "creïbles": que un motor escalfi l'aire i faci de globus aerostàtic; que l'inflable tingui una sobrepressió, s'obri una cremallera i surti impulsat com un coet. En condicions normals de vent fluix i amb els ancoratges projectats ben instal·lats, l'inflable no pot sortir rodant. El disseny del fabricant ja ho ha tingut en compte. Ara bé, si hi ha vent i/o l'inflable no està ben subjectat al terra, sí que pot sortir impulsat. I si el vent és fort, no es pot muntar ja que no està dissenyat per aguantar-lo.

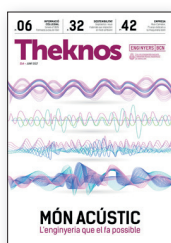
Quan passa un accident fatídic, tothom tendeix a mirar el veí. La frase més escoltada aquells dies no era pas: la responsabilitat del muntador, la responsabilitat del fabricant, etc., sinó que no tenia llicència! Com si aquest fet minimitzés les conseqüències o el fes més probable. Però, compte, que no està gens clar que calgui "licència". Suposadament, la llicència es demana en aplicació de la Llei d'espectacles i activitats recreatives (L11/09) i el Reglament D112/10, com a estructura no permanent desmuntable. Però explícitament es fa referència a envellats de circ i a activitats de caràcter no permanent desmuntable, dutes a terme en establiments, que han de tenir control inicial municipal o d'una entitat col·laboradora que n'hagi inspeccionat el muntatge i que n'hagi comprovat el funcionament, i no pas la llicència. I, per tant, discrepem totalment del fet que a un inflable li calgui llicència.

Cal dir que des del 2015 els restaurants ja no tenen llicència, sinó que comuniquen que obren (L16/15) i des del 2017, les activitats recreatives no musicals ja no estan incloses dins de la Llei d'espectacles. Una altra cosa és el que cal tenir o fer, i les responsabilitats que se'n deriven. El fabricant ha de dissenyar un element segur i estable amb unes condicions d'instal·lació, muntatge, manteniment i utilització en un futur. Si l'element es ven, la documentació ha de passar al comprador.

El muntador l'ha d'instal·lar correctament. El promotor n'ha d'assegurar la supervisió. I els usuaris han de seguir les instruccions d'ús. D'això se'n diu la cadena de responsabilitats. I ens hem d'acostumar que aquesta és la veritable manera de funcionar. S'ha de documentar i no esperar que algú ens digui si està bé o no. I no és l'única activitat que està fora de regulació: parcs infantils, *scape rooms*, llars d'infants encobertes (ludoteques), etc., en aquests moments no tenen normativa de referència que els reguli. Que passarà si hi ha un accident?

Som uns defensors fervents de la responsabilitat de cadascú, que tothom l'assumeixi i pagui per la seva manca de responsabilitat; no per tenir un paper més o menys. La responsabilitat ha de ser el més important. I les normes, les que calguin, ni més ni menys, però que es compleixin. ●

**NO ÉS TANT UNA
QÜESTIÓ DE
LLIÇÈNCIES,
SINÓ DE
RESPONSABILITATS**

El so l'imaginem com un front d'ones que es propaga a través de l'aire generant petites vibracions de pressió. Un cop arriba a l'orella pot esdevenir música o soroll. La tècnica de la sonometria ajuda a mesurar-ne la intensitat i determinar-ne la incidència sobre la salut pública.